

N:o 14.

Af herr P. Ersson i Vestlandaholm, om skrifvelse till Kongl. Maj:t med begäran om ändrad tid för indelta arméns målskjutningsöfningar.

Det missförhållande att målskjutningsöfningarne för krigsmanskapet verkställas cirka åtta dagar efter hemkomsten från regementsmötet medför onekligen många olägenheter och onödiga utgifter för så väl manskap som rust- och rotehållare och borde därför afhjelpas.

Missförhållandet för soldaten består dels deruti, att de få dagar, som förflyta emellan hans hemkomst från regementsmötet och resan till skjutöfningen, icke kunna användas så som de borde i anseende till den nära förestående resan till nämnda öfning, och dels i den tid som åtgår till utrustning och resa till och ifrån skjutöfningen; och för den rustande deruti, att han onödigtvis betungas med att skjutsa till och ifrån skjutningsstället, som kan vara beläget 2 à 3 mil från soldatens hemvist, samt dessutom vid skjutningsstället hålla häst och karl under de 2:ne dagar som skjutöfningen pågår med flera deraf följande olägenheter.

Detta missförhållande torde enklast afhjelpas genom att förlänga regementsmötet med 2:ne dagar, eller den tid som användes för skjutöfningen, och indela denna bland mötets andra öfningar, eller ock vid hemmarschen icke upplösa kompaniet förr än det vid kompaniets skjutbana fått fullgöra nämnda öfning.

På grund af hvad jag anført får jag anhålla, att Riksdagen måtte i underdånig skrifvelse till Kongl. Maj:t hemställa, att vederbörlig rättelse i berörda hänseende måtte göras.

Stockholm den 22 januari 1887.

Per Ersson

från Vestmanland.

N:o 15.

Af herr L. Börjesson, om ändring i 7 § af kongl. förordningen angående inlösen af skattefrälseräntor m. m., den 11 september 1885.

Den 11 september 1885 utfärdade Kongl. Maj:t förordning om inlösen till staten af skattefrälseräntor m. m. Uti 7 § af nämnda förordning stadgas, att räntegare, som vill begagna sig af den i förordningen bestämda rättigheten att till staten försälja sina frälseräntor, skulle anmäla sig i kongl. kammarkollegium före den 11 september 1886. Denna förordning tillkom på grund af Riksdagens beslut derom, att räntegifvarne å dessa hemman skulle komma att ske samma rätt som de hemmans-